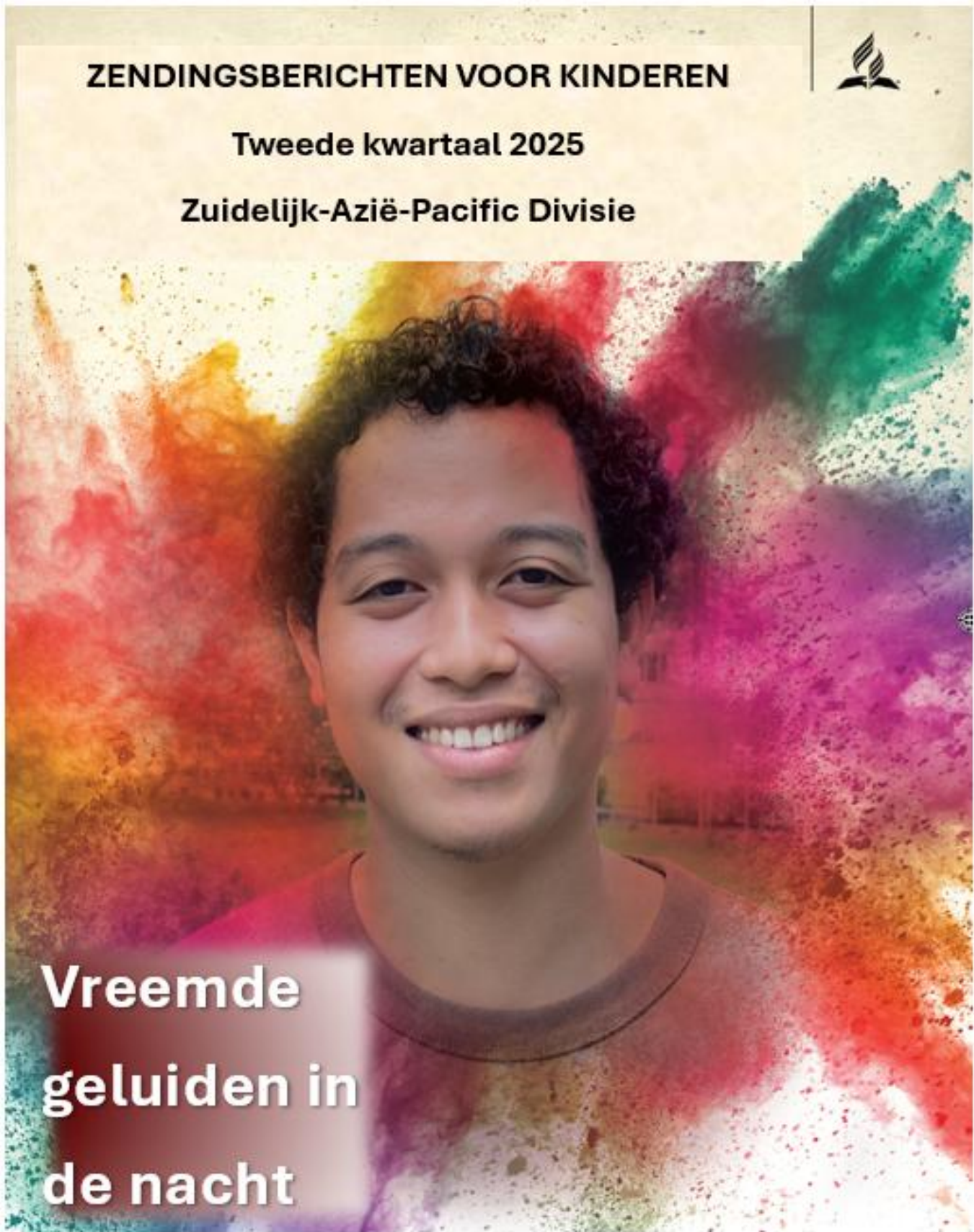

ZENDINGSBERICHTEN VOOR KINDEREN

Tweede kwartaal 2025

Zuidelijk-Azië-Pacific Divisie

A young man with dark, curly hair is smiling warmly at the camera. He is wearing a reddish-brown t-shirt. The background is a vibrant, abstract watercolor wash in shades of red, orange, yellow, green, and purple. The overall mood is bright and positive.

**Vreemde
geluiden in
de nacht**

Het mooiste verjaardagscadeau

Thailand, 5 april

April

April was haar tablet kwijt. Het achtjarige meisje had het apparaat hard nodig om haar huiswerk te maken. Elke avond had ze online een afspraak met een juf die haar hielp met haar huiswerk. De lerares hielp haar niet alleen met haar opdrachten in de Bijbel, ze begeleidde haar ook bij haar huiswerk voor maatschappijleer, grammatica, lezen en natuur- en scheikunde. Vooral bij dat laatste had April echt haar hulp nodig. Ze vond dat het lastigste vak.

Maar vanavond kon April haar tablet nergens vinden. Tot overmaat van ramp zou ze de volgende dag negen worden. Hoe kon ze haar negende verjaardag vieren zonder haar tablet? Normaal gesproken legde April het apparaat 's middags altijd aan de oplader in haar slaapkamer. Deze keer had ze dat niet gedaan en nu was ze hem kwijt. April zocht in de slaapkamer van haar ouders. Niets. Ze keek in de woonkamer en keuken. Ook niets.

Het was bijna 18u, bijna tijd voor de online afspraak met haar juf. Wat moest ze doen? April vroeg haar moeder om raad. 'Ik kan mijn tablet nergens vinden', zei ze. Haar moeder wist ook dat April op tijd moest zijn voor haar online afspraak met haar lerares. En dus gaf ze April haar mobiele telefoon met de waarschuwing dat ze geen televisie mocht kijken tot ze haar tablet gevonden had.

'Als je je tablet niet vindt, mag je geen televisie kijken', zei ze. April vond het niet erg geen televisie te mogen kijken. Ze vond het veel erger dat ze haar tablet kwijt was en haar moeder om haar telefoon moest vragen. Die avond, nadat ze drie uur lang online haar lessen had gevolgd, bad April voor het slapengaan tot haar hemelse God. Ze vroeg Hem haar te helpen haar tablet te vinden.

'Lieve God, help me alstublieft mijn tablet te vinden. Ik heb hem nodig voor mijn lessen', bad ze. Daarna viel April in slaap. In haar slaap had ze een droom. In haar droom zag ze haar tablet in de woonkamer onder de bank liggen. 's Ochtends stond April vroeg op en dacht meteen weer aan haar zoekgeraakte tablet. Toen herinnerde ze zich dat ze vandaag jarig was. Hoe kon ze haar verjaardag vieren zonder haar tablet?

April ging naar de keuken om wat te drinken. Terwijl ze dronk, keek ze de keuken rond. Nada. Geen tablet. Daarna vulde ze haar waterfles en pakte wat lekkers voor school. Weer keek ze de keuken rond, op zoek naar haar tablet. Niets te zien. Plotseling kwam haar droom in Aprils gedachten. In de droom had ze haar tablet onder de bank in de woonkamer zien liggen! April rende naar de woonkamer en plofte op de grond neer om onder de bank te kijken. Toen zag ze hem! Daar lag hij! Haar tablet was terecht!

April was ontzettend blij. Haar glimlach was zo breed en helder als de ochtendzons vanachter de ramen. God had haar gebed beantwoord. Een beter verjaardagscadeau had ze niet kunnen krijgen! Meteen bad ze tot God en bedankte ze Hem dat Hij haar geholpen had haar tablet te vinden. 'Lieve

Jezus, ik weet dat U echt de levende God bent', sprak ze. 'Dank U wel dat U mij geholpen heeft mijn tablet te vinden. Help me een lief meisje te zijn en niets te vergeten.'

April leerde de hemelse God voor het eerst kennen op de Korat Adventist International School in Thailand. Vele kinderen op die school komen uit families die nog nooit over God gehoord hebben, maar ze komen naar de school om een goede christelijke opleiding te volgen. April, nu in groep 5, leerde van haar Bijbellerares hoe ze moet bidden. Een paar jaar geleden is Aprils school gebouwd met het geld van de dertiende sabbat. Bedankt dat je ook in dit kwartaal tijdens de dertiende sabbat geld zult geven. Daardoor kunnen andere kinderen in Azië de hemelse God ook leren kennen. Hij luistert naar onze gebeden.

Helpen, of toch niet?

Thailand, 12 april

Kaopan

Ken je het Bijbelverhaal over de goede Samaritaan? Kaopan kreeg dat verhaal voor het eerst te horen toen hij vier jaar oud was. Hij had geen Bijbel. Thuis vertelde ze hem geen Bijbelverhalen; zijn familie was niet christelijk. Hij luisterde voor het eerst naar dat verhaal op de adventistische kleuterschool in Thailand.

De kleine Kaopan luisterde met gespitste oren toen zijn leraar vertelde over een man die op zijn reis van Jeruzalem naar Jericho werd aangevallen door rovers en halfdood werd achtergelaten. Toen kwam een priester aanlopen. Zodra de priester de gewonde man zag, bleef hij niet staan om te helpen, maar liep hij met een grote boog om hem heen. Daarna volgde een Leviet. Ook hij keek naar de gewonde man en liep, zonder hem te helpen, door. Tot een Samaritaan om de hoek verscheen. Hij had medelijden met de arme man. Hij verzorgde zijn wonden, legde hem op zijn ezel en bracht hem naar een herberg. Daar waakte hij de hele nacht over hem en betaalde hij de herbergier vooruit om ook de volgende dag voor hem te zorgen.

Het verbaasde Kaopan niets dat de priester en Leviet niet waren gestopt om de gewonde man te helpen. Waarom zouden ze? Ze kenden hem niet en hadden het druk. De Samaritaan begreep hij niet. Hij vroeg zich af: 'Waarom zou die man hem helpen, al leverde het hem niets op?'

Na de kleuterschool ging Kaopan naar de adventistische school in hetzelfde gebouw als de kleuterschool. Nog een aantal keer hoorde hij het verhaal over de goede Samaritaan. En elke keer begreep hij er niets van dat de Samaritaan de man geholpen had, zonder iets voor zichzelf op te eisen.

Op een dag, hij was toen acht jaar oud, zag hij een bedelaar bij de benzinepomp. Kaopan en zijn vader stonden bij de pomp om te tanken en gingen vervolgens het winkeltje binnen om iets te kopen. Op hun weg naar buiten zag Kaopan de man om de hoek van de deur zitten. Zijn kleren waren gescheurd en vies. Hij zei niets tegen Kaopan. Hij keek naar de kartonnen doos die voor hem stond. In het doosje lagen een paar muntjes.

Kaopan dacht aan het verhaal over de goede Samaritaan. Hij peinsde: 'De goede Samaritaan hielp de man, al leverde het hem zelf niets op. Ik probeer het gewoon. Misschien is het goed zo te doen, misschien niet. We gaan het zien.' Zich omdraaiend naar zijn vader, vroeg Kaopan: 'Mag ik wat geld? Ik wil het aan die arme man geven.' 'Natuurlijk', antwoordde zijn vader en hij gaf zijn zoon een groen biljet van 20 Thaise baht, zo'n 50 cent.

Kaopan gooide het geld in het doosje. De man in de gescheurde, vieze kleding glimlachte. Hij had gele tanden die schots en scheef stonden. Daarna legde hij zijn handpalmen tegen elkaar als blijk van dank. In Thailand is dat de manier om 'dankjewel' te zeggen. Kaopan reageerde met hetzelfde gebaar. De man was veel ouder dan hij en kinderen in Thailand tonen ouderen respect door hun handpalmen op elkaar te drukken.

Kaopan voelde zich zo fijn. Hij had de man blij gemaakt en daardoor voelde hij zich ook blij. Op dat moment beseftte hij dat hij het juiste had gedaan. Toen hij de man geld gaf, had hij niets terugverwacht. Toch had het hem iets opgeleverd. Hij had gezien hoe blij de man ermee was en die blijdschap had hem weer blij gemaakt. Door de man te zegenen, kreeg hij een zegen terug.

Kaopan heeft inmiddels bijna zijn diploma gehaald aan de *Korat International Adventist School*, waar hij het verhaal over de goede Samaritaan voor het eerst hoorde. Hij zal de goede Samaritaan nooit vergeten. ‘Veel mensen hebben onze hulp nodig’, zei hij. ‘De keuze is aan jou of je ze wilt helpen of niet, maar het is het beste ze te helpen.’

Een paar jaar geleden is de Korat Adventist International School in Thailand gebouwd met behulp van de collecte tijdens de dertiende sabbat. Dank je wel voor je geld deze dertiende sabbat. Daarmee kunnen andere kinderen in Azië God ook leren kennen en beseffen hoe fijn het is anderen te helpen.

Bidden om papa te zien

Thailand, 19 april

Penny

Penny woont bij haar moeder in Korat, Thailand. Haar moeder en vader leven niet samen. Penny was altijd al benieuwd naar haar vader. Ze vroeg zich steeds af hoe hij eruit zag. Ook was ze er benieuwd naar hoe hij zou zijn.

Tot één van haar vriendinnen haar vroeg: 'Waar is jouw vader?'

'Dat weet ik niet', zei Penny. Ze was toen acht jaar oud.

'Waarom weet je dat niet?', antwoordde de vriendin.

'Dat weet ik niet', zei Penny weer.

'Vraag het eens aan je moeder', stelde het vriendinnetje voor.

'Oké'.

Penny ging ermee naar haar moeder. 'Waar is mijn vader?', vroeg ze. Haar moeder bleef lange tijd stil.

'Hij is ver, ver hiervandaan', zei ze toen. 'Waar is hij dan?', vroeg Penny weer. 'Heel, heel ver weg', antwoordde haar moeder. Penny beseftte dat haar moeder niet over haar vader wilde praten en dus zei ze: 'Laat maar'. Ze zou er een andere keer naar vragen.

Twee jaar verstreken. Toen Penny tien was, vroeg ze haar moeder er opnieuw naar. Ze was dat niet van plan geweest, maar ze dacht al twee jaar lang aan haar vader en het kwam op een middag ineens ter sprake. Haar moeder had Penny gezegd haar huiswerk te maken. Penny had daar helemaal geen zin in, ze was van plan het 's ochtends te doen. En dus trok ze een pruillip. Haar moeder was daar niet van gediend.

'Hou daar eens mee op', zei haar moeder.

Penny zei niets, maar bleef een pruillip trekken.

'Als je niet ophoudt, praat ik niet meer met je', zei haar moeder.

Dat wilde Penny niet.

'Sorry', zei ze.

'Het is al goed', antwoordde moeder.

'Voortaan zal ik naar u luisteren', zei Penny.

'Dat is goed', zei haar moeder.

Maar van binnen vond Penny het niet leuk dat ze gedwongen werd haar huiswerk te maken. Toen flapte ze er ineens uit: 'Waar is mijn vader?'. Haar moeder keek verbaasd, maar gaf direct antwoord. 'Je vader is in Bangkok', zei ze. 'Ik zal zijn e-mailadres opzoeken, misschien reageert hij.'

Met een stralende glimlach rende Penny weg om haar huiswerk te maken. Ze was ontzettend blij; eindelijk zou ze haar vader ontmoeten! Maar, terwijl ze haar huiswerk maakte, kwam er een zorgwekkende gedachte in haar hoofd. *Wat als papa mijn e-mail niet ontvangt? Stel nou dat hij niet antwoordt?* Toen herinnerde Penny zich dat ze op school had geleerd dat ze de hemelse God alles kon vertellen en dat Hij altijd antwoordt. Ze boog haar hoofd en sloot haar ogen. 'Lieve God, vind mijn papa alstublieft', bad ze. 'Ik wil hem zo graag ontmoeten'.

De volgende middag liet haar moeder weten dat haar vader een e-mail had gestuurd waarin hij zei naar Penny te komen kijken tijdens de sportdag, een belangrijke gebeurtenis op school. Penny glimlachte van oor tot oor. 'Ik ben zo blij!', riep ze uit. Haar moeder glimlachte ook. 'Ik ben ook blij voor je', zei ze. 'Ik kan niet wachten tot het sportdag is!', zei Penny. Jammer genoeg duurde het nog een week tot

het zover was. De hele week lang bad ze elke dag: 'Lieve God, help me alstublieft mijn vader te ontmoeten'.

Haar vader kwam naar de sportdag en Penny rende op hem af om hem te begroeten. 'Hallo, ik heet Penny', zei ze. 'Ik vind het zo leuk u eindelijk te zien'. Ze gaf hem het cadeautje dat ze zelf had gemaakt – een klein doosje dat ze van bruin papier had gevouwen. 'Hallo', zei haar vader. 'Ik ben jouw vader'. Haar vader keek toe terwijl Penny vlaggenroof en trefbal speelde met haar klasgenootjes. Daarna lunchten ze samen. Penny at de noedels uit de schoolkantine en haar vader at de noedels die hij zelf had meegenomen. Penny liet haar vader een paar van haar noedels proeven en haar vader gaf haar wat van zijn eten. Daarna gaf haar vader Penny zijn telefoonnummer.

'Ik mis je altijd', zei hij.

'Ik u ook', antwoordde Penny.

'Ik hou altijd van je', zei haar vader. 'Ik kom je binnenkort weer opzoeken'.

Nu belt Penny elke dag met haar vader.

Ook praat ze elke dag met God op haar knieën. Ze vertelt God: 'Dank u wel dat ik contact heb met mijn vader.'

Penny gaat naar de Korat Adventist International School in Thailand. Vele kinderen op die school komen, net als zij, uit gezinnen die nog nooit over God hebben gehoord. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij de collecte tijdens de dertiende sabbat. Dank je wel dat je ook deze dertiende sabbat weer geld wilt geven. Daarmee help je andere kinderen in Azië God ook te leren kennen.

Kind zonder thuis

Thailand, 26 april

Peipei

Waar kom jij vandaan? Peipei wist niet precies waar hij vandaan kwam. Je moet weten dat Peipei's vader uit India kwam en zijn moeder van de Filipijnen. Maar het voelde niet alsof hij uit India kwam. Ook leek het hem niet dat hij van de Filipijnen kwam. Hij fantaseerde er vaak over dat hij uit een land kwam dat half Indiaas, half Filipijns was. Dat denkbeeldige land heette dan Indijns of Filipia. Maar zo'n soort land bestaat helemaal niet.

Peipei wist ook niet zeker waar hij vandaan kwam, omdat hij nog nooit in India of op de Filipijnen had gewoond. Peipei groeit op in Thailand. Hij is het kind van zendelingen en leeft al, zolang hij het zich kan herinneren, in Thailand. Zijn vader werkt als zendingsleraar op een adventistische school in de grote stad Korat. Zijn moeder werkt daar ook, als zendingslerares.

Op een sabbatmiddag raakte Peipei helemaal de kluts kwijt toen hij moest beslissen waar hij vandaan kwam. Hij en de andere kinderen moesten bij scouting groepjes maken en een liedje in hun eigen taal zingen. De scoutingclub kende allerlei nationaliteiten: Indiaas, Filipijns, Thais en nog vele andere. Peipei wist niet bij welke groep hij hoorde. Kinderen uit India zongen in Hindi. Maar Peipei kende geen Hindi, al kwam zijn vader uit India. Kinderen van de Filipijnen zonden in Tagalog. Maar Peipei kende die taal niet, al kwam zijn moeder van de Filipijnen.

Peipei kende alleen het Engels, dat hij thuis sprak en op de zendingsschool. Ook kon hij een woordje Thais meepraten. Dat had hij geleerd op de zendingsschool. 'En nu?', vroeg hij zijn moeder. 'Zing met de kinderen in het Thais', stelde zijn moeder voor. En dus zong Peipei met de kinderen in het Thais een lied over Jezus. Hij voelde zich alleen totaal niet op zijn gemak. Het Thais voelde niet als zijn taal. Zijn ogen stonden verdrietig en zijn schouders zakten.

Een kampeidster zag zijn verdrietige gezicht en liep naar hem toe. 'Wat is er met je?', vroeg ze. 'Juf Ann, ik weet niet waar ik vandaan kom', zei Peipei. 'Wat bedoel je?', zei ze. 'Ik ben half Indiaas, maar ik ken geen Hindi', legde Peipei uit. 'Ik ben ook half Filipijns, maar ik ken geen Tagalog. Ik woon in Thailand, maar kan slechts een paar woordjes Thais. Van deze drie talen ken ik het Thais nog het beste, maar ik voel me niet op mijn gemak in geen van de groepjes. Ik weet niet waar ik vandaan kom.'

Juf Ann sloeg een bemoedigende arm om Peipei's schouders. Ze was geboren in Thailand. Het Thais was haar moedertaal, maar ze sprak tegen hem in het Engels. 'Ik kom uit Thailand', zei ze. 'Vandaag adopteer ik jou en maak ik je een officiële inwoner van Thailand. Vanaf nu kom je uit Thailand.' Peipei rechte zijn schouders. Zijn ogen straalden en een glimlach verscheen op zijn gezicht. Vanaf nu had hij ook een thuisland. Vanaf vandaag kwam hij uit Thailand. Peipei ging weer naar de groep zingende Thaise kinderen. Hij was thuisgekomen. Hij opende zijn mond en zong blij met de Thaise kinderen mee over de Jezus die hen binnenkort mee zou nemen naar hun nieuwe thuis, de hemel.

Peipei is een zendingskind aan de Korat Adventist International School in Thailand. Zijn ouders zijn zevendedagsadventisten, maar vele kinderen op die school komen uit gezinnen die nog nooit over God hebben gehoord. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij een gedeelte van de dertiende sabbatcollecte. Dank je wel voor je gaven deze dertiende sabbat. Daardoor kunnen andere kinderen in Azië ook over God leren.

Een cupcake delen

Thailand, 3 mei

Peipei

Peipei houdt zielsveel van zijn zusje, Shim-Shim. Hij houdt zoveel van haar dat hij haar graag betreft bij alle goede dingen in zijn leven. Als hij lacht, wil hij haar ook zien lachen. Als hij plezier heeft, wil hij dat zij ook plezier heeft. Als hij iets lekkers krijgt, wil hij dat zij ook iets lekkers krijgt. Toen één van zijn vrienden jarig was en dat vierde door Peipei een cupcake te geven, wilde Peipei er dan ook voor zorgen dat zij ook een cupcake kreeg.

Op de dag van het feest liep het verjaardagsvarken met een aantal cupcakes om van te watertanden Peipei's school binnen in Korat, Thailand. Hij zette ze op één van de tafels in het klaslokaal. Ze zagen er zo heerlijk uit met die lekkere glazuurlaag op de bovenkant. Elke jongen en elk meisje pakte een cupcake van het bord. Gretig haalden ze de lekkernij uit het vormpje en namen een hap.

Ook Peipei pakte een cupcake. Ook hij stond te watertanden. Toen dacht hij aan zijn kleine zusje. Hij wilde haar de cupcake laten proeven. Hij liep terug naar de tafel en zag dat er nog een paar cupcakes over waren. Misschien mocht hij nog een cupcake meenemen om thuis aan Shim-Shim te geven. Hij ging naar zijn lerares. 'Zou ik nog een cupcake mogen hebben?', vroeg hij. De lerares keek naar Peipei. Ze begreep niet dat hij de tweede cupcake aan zijn zusje wilde geven. Ze dacht dat hij het voor zichzelf vroeg. Als hij een tweede cupcake nam, zouden zijn klasgenootjes dat ook willen. En er waren niet genoeg cupcakes om alle jongens en meisjes een tweede cupcake te geven.

De lerares schudde haar hoofd. 'Nee, er zijn niet genoeg cupcakes', zei ze. Verdrietig boog Peipei zijn hoofd. Daarna keek hij naar de jongens en meisjes in de klas. Ze stonden nog steeds te smikkelen van hun cupcakes. Hij keek naar zijn cupcake. Hij had er zo'n zin in. Maar hij hield meer van zijn kleine zusje. Hij besloot zijn cupcake voor haar te bewaren. Hij nam de cupcake mee naar zijn bureau en zette het op het hoekje van de tafel. Daar zou er niets mee kunnen gebeuren tot hij naar huis ging.

Zijn lerares zag de verdrietige uitdrukking op Peipei's gezicht. Ze zag hoe hij naar zijn tafel liep. Ze keek toe hoe hij de cupcake voorzichtig weg zette zonder er een hap van te nemen. Ze liep naar Peipei toe. 'Waarom eet je je cupcake niet?', vroeg ze. Peipei legde uit dat hij hem bewaarde voor zijn kleine zusje. Hij wilde dat zij ook kon genieten van de traktatie. Nu begreep de lerares waarom Peipei om een tweede cupcake had gevraagd. Hij wilde geen twee cupcakes eten. Hij hield ontzettend veel van zijn zusje en wilde het lekkers met haar delen. Toen hij geen tweede cupcake kreeg, had hij besloten de zijne aan haar te geven.

Het ontroerde de lerares wat Peipei voor zijn zusje overhad. Ze ging naar de tafel waar de cupcakes stonden. 'Peipei, jij mag een tweede cupcake om aan je zusje te geven', zei ze. Peipei's gezicht klaarde op alsof het licht was aangegaan. Stralend pakte hij een tweede cupcake van het bord. Nu kon hij genieten van zijn cupcake – en zou zijn kleine zusje er ook één hebben! Elke keer dat één van Peipei's vrienden trakteert op school, bewaart zijn lerares altijd een extra traktatie voor Peipei zodat hij het thuis aan zijn zusje kan geven.

Peipei is een zendingskind en gaat naar de Korat Adventist International School in Thailand. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij een deel van de dertiende sabbatcollecte. Net zoals Peipei zijn eigen verlangen aan de kant zette om de cupcake aan zijn zusje te geven, kunnen wij ook vrijgevig schenken aan de collecte deze dertiende sabbat. Vraag aan volwassenen hoe je zou kunnen bijdragen.

Het juiste voorbeeld

Thailand, 10 mei

Serene

Serene was dol op haar grote zus, Nehe. Serene volgde Nehe's voorbeeld in alles wat ze deed. Nehe betekende alles voor Serene. Serene was 2 jaar oud, Nehe 6.

Op een nacht kroop Serene bij Nehe in bed, zoals ze wel vaker deed. Zo lagen de twee kleine meisjes in hun donkere slaapkamer in hun huis in Korat, Thailand. Serene keek naar Nehe en zag dat ze haar ogen dicht had. Dat was niet vreemd. Nehe sloot altijd haar ogen als ze wilde gaan slapen. Maar Nehe lag niet zoals ze altijd lag. Haar handen waren gevouwen.

'Wat doe je?', fluisterde Serene. Nehe opende haar ogen. 'Ik ga bidden', legde ze uit. 'Wat betekent dat, bidden?', vroeg Serene. Serene en Nehe kwamen niet uit een christelijk gezin. Net als vele andere mensen in Thailand aanbaden ze andere goden. Maar Nehe ging sinds kort naar een adventistische school. Daar leerde ze hoe ze kon bidden tot de God van het universum.

Nehe vertelde haar zusje dat bidden betekende dat ze met de God van het heelal praatte. Serene vond dat cool klinken. 'Ik wil ook bidden', zei ze. 'Leer me hoe ik moet bidden'. Nehe zei Serene haar ogen dicht te doen en haar handen te vouwen. Zo bereidde ze zich voor op het gesprek met de God van het universum.

Daarna zei Nehe dat ze de God van het heelal bij zijn naam moest noemen en stil met Hem kon praten. 'Als je uitgepraat bent, zeg je "Amen"', legde ze uit. Nehe sloot haar ogen weer en vouwde haar handen. Ze werd stil terwijl ze in haar hart met de God van het universum praatte. Serene kon niet horen wat Nehe zei. Maar ze wist dat Nehe met de God van het heelal in gesprek was. Zij wilde ook met Hem praten. En dus sloot ze haar ogen en vouwde haar handen. Toen bad ze voor het eerst in haar leven.

'Lieve God', zei ze zachtjes in haar hart. Geen mensenoren konden het horen. 'Help me alstublieft lief te zijn voor mijn vriendjes en vriendinnetjes en familie. Amen.' Serene glimlachte blij toen ze klaar was. Ze vond het fijn met de God van het universum te praten. Ze besloot dat voortaan elke dag te doen. En dat deed ze.

Serene is nu 5 jaar oud en gaat naar de kleuterschool op dezelfde adventistische school als waar haar oudere zus leerde bidden. Elke avond voor het slapengaan praat ze met God. Ze vraagt Hem haar te helpen lief te zijn voor haar vrienden, familie en juf op school. Ook vraagt ze Hem haar zonden te vergeven. 'Het spijt me dat ik vandaag verkeerde dingen heb gedaan', zegt ze dan. 'Vergeef het me alstublieft. Amen.' Daarna valt ze in slaap.

Als ze 's ochtends opstaat, denkt ze vaak meteen aan God. Ze houdt ervan aan God te denken. Terwijl ze in bed ligt, vraagt ze zich af of God haar ziet. Ze vraagt zich af of God op dat moment naar haar kijkt. Ze weet zeker dat Hij dat doet. In de Bijbel staat: 'De ogen van de HEER zijn overal, zowel de goeden als de kwaden houdt Hij in het oog.'¹ Voordat ze haar bed uitspringt om haar lievelingsontbijt te eten, noedelsoep, fluistert ze, 'Dank U God!'

¹ Spreuken 15:3

Serene gaat naar de Korat Adventist International School in Thailand. Vele kinderen op die school komen, net als Serene, uit gezinnen die God niet kennen. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij een deel van de dertiende sabbatcollecte. Dank je wel voor je sabbatschoolgeld deze dertiende sabbat. Daarmee kunnen ook andere kinderen in Azië de God van het universum leren kennen.

Spannend, zo'n eerste schooldag!

Thailand, 17 mei

Shim-Shim

Herinner jij je je eerste schooldag nog? Vond je het eng? Was je nerveus? Wat helpt jou als je bang bent of nerveus?

Shim-Shim was een zendingskind dat enorm opzag tegen haar eerste schooldag in Korat, Thailand. In groep 3 had ze thuis les gekregen. Nu zei moeder dat ze een groot meisje was en naar school moest gaan met de andere jongens en meisjes op de adventistische zendingsschool. Haar moeder was een zendingeling; zelf gaf ze les in groep 7, dus ze was in de buurt als Shim-Shim haar nodig had.

Haar moeder zag wel hoe bang Shim-Shim was. Ze herinnerde haar eraan dat God altijd bij haar was als ze hulp nodig had. 'God is je eeuwige Vriend', zei mama. 'Hij zal er altijd voor je zijn, als je Hem nodig hebt.'

Shim-Shim was blij dat te horen. Toch verdween haar angst en zenuwachtigheid niet. Ze trilde over haar hele lichaam toen ze haar schooluniform voor het eerst aandeed. Ze vond het wit-blauwe uniform mooi. Ze was heel verlegen en ze was blij dat de andere kinderen op de zendingsschool ook het wit-blauwe uniform droegen. Zo zou ze niet opvallen.

Na het ontbijt ging Shim-Shim naar school. Meteen ontdekte ze dat niemand hun schoenen droeg in het schoolgebouw. Schoenen dragen veel vuil met zich mee en het nieuwe schoolgebouw, tot stand gekomen met behulp van een dertiende sabbatcollecte, was erg schoon. En dus deden alle kinderen hun schoenen uit en zetten ze op een rek. Tijdens de pauze deden de kinderen hun schoenen weer aan om buiten op het schoolplein te spelen. Na afloop sloegen ze hun schoenen bij de zolen tegen elkaar aan om de stof eraf te krijgen en zetten ze ze weer op het rek tot het einde van de schooldag.

Shim-Shim trok haar schoenen uit en zette ze op het rek. Daarna liep ze achter de andere kinderen aan naar hun lokalen. Heel langzaam liep ze op het lokaal van groep 4 af. Hoe dichterbij de deur kwam, hoe nerveuzer en banger ze werd. Voordat ze de deur opende, stopte ze even en bad. 'Lieve God', zei ze. 'Help me alstublieft vriendelijk te zijn zodat ik een lief meisje ben in de klas. Amen.'

Toen ze het klaslokaal binnenstapte, riep de juf Shim-Shim naar voren. Shim-Shim was een nieuwe leerling en ze zou haar nieuwe klasgenoten leren kennen. Al wist Shim-Shim dat God haar gebed had gehoord, toch stikte ze van de zenuwen toen ze naar voren liep. Haar vingers trilden.

'Hoe heet je?', vroeg de juf. 'Ik heet Shim-Shim', zei Shim-Shim. Ze glimlachte en zwaaide naar de andere kinderen. 'Klas, dit is Shim-Shim', zei de juf. 'Welkom!', riepen alle kinderen in koor. Shim-Shim was blij met de begroeting, maar ze was nog steeds een beetje bang en nerveus. Hoe zou het verder gaan?

De ochtend vloog voorbij terwijl Shim-Shim over grammatica leerde, Engels en aardrijkskunde. Ze vond het heerlijk tijdens gym buiten te spelen. Tegen lunchtijd had Shim-Shim het gevoel dat ze al een jaar naar school ging. Ze was helemaal niet meer bang. Haar nervositeit was verdwenen. De andere kinderen waren erg vriendelijk en ze had al veel nieuwe vrienden. God had haar gebed verhoord en Shim-Shim was dolblij!

Zelfs zendingskinderen zijn wel eens bang en nerveus. Shim-Shim's ouders zijn adventisten, maar vele kinderen op de Korat Adventist International School in Thailand komen uit gezinnen die nog nooit van God hebben gehoord. Als zij bang en nerveus zijn, weten ze niet dat ze tot Hem mogen bidden. Een deel van een vorige dertiende sabbatcollecte is naar deze school gegaan zodat meer kinderen God kunnen leren kennen. Door jouw dertiende sabbatcollecte dit kwartaal kunnen nog meer kinderen over God leren.

Afstand, versnelling en snelheid

Thailand, 24 mei

Naomi

De dertienjarige Naomi wist het zeker; ze zou een dikke onvoldoende halen voor haar NASK (natuur- en scheikunde)-toets op de school in Thailand. Thuis bestudeerde ze haar aantekeningen op haar laptop. Ze begreep er niets van. Woorden als ‘afstand’, ‘versnelling’ en ‘snelheid’ kwamen voorbij. Ze werd hoe langer hoe nerveuzer. Ze moest een goed cijfer halen voor deze toets. Haar toekomst stond op het spel. Ze wilde een wetenschappelijke studie doen. Hoe kon ze dat ooit voor elkaar krijgen als ze de NASK-toets niet haalde?

Naomi keek op de klok. Het was al laat. Ze moest naar bed. Maar de toets was de volgende dag al. Ze keek weer naar haar laptop. Weer zag ze die verwarrende termen: ‘afstand’, ‘versnelling’ en ‘snelheid’. ‘AAAARGHHHHH’, kreunde ze wanhopig. Ze was ten einde raad. Wat moest ze nou? Haar ouders sliepen al. Ze kon hen niet om hulp vragen. Aan haar vrienden had ze nu ook niets; ook zij begrepen de moeilijke woorden, ‘afstand’, ‘versnelling’ en ‘snelheid’ niet.

Toen kreeg ze een idee. ‘Waarom bid ik er niet om?’, dacht ze. Op school had Naomi geleerd ’s ochtends en ’s avonds te bidden. Het was nu avond, dus waarom zou ze geen poging wagen en voor haar NASK-toets bidden? Naomi sloot haar ogen en vouwde haar handen. ‘Lieve God’, zei ze, ‘help me alstublieft een voldoende te halen voor deze toets’. Daarna legde ze God uit dat ze deze toets moest halen om een wetenschappelijke studie te kunnen doen.

Na haar gebed tot God voelde ze zich beter. Ze maakte zich nog wel wat zorgen, maar ze was blij dat ze haar zorgen bij God had kunnen brengen. Ze leerde nog een paar minuten door en ging daarna naar bed. Ze voelde zich vredig na haar gebed en viel al snel in slaap.

’s Ochtends voelde Naomi zich nog steeds rustig, al maakte ze zich wel een beetje zorgen. Haar vader stelde haar gerust dat alles in orde zou komen. ‘Het komt goed’, zei hij. ‘Het is maar een cijfer, en cijfers doen er niet toe in de echte wereld’. Toch wilde Naomi een mooie voldoende halen voor haar toets. Na het ontbijt keek ze haar aantekeningen nog één keer door op haar laptop. Daarna ging ze naar school.

Toen het tijd was de toets te maken, veranderde er iets. Ineens begreep Naomi de woorden als ‘afstand’, ‘versnelling’ en ‘snelheid’. De toets was absoluut niet makkelijk, maar ze had er vertrouwen in dat het goed was gegaan. Toen ze haar cijfer kreeg, bleek dat ze de toets met vlag en wimpel had gehaald. Ze stond versteld en was ongelooflijk blij!

Die avond, voor het slapengaan, bad ze dankbaar bij haar bed. ‘Dank U wel dat U me geholpen heeft een goed cijfer te halen’, zei ze. Nu bidt Naomi steeds tot God om van alles en nog wat. Ze heeft ontdekt dat bidden veel leuker is dan je steeds zorgen te maken. ‘Maak je nergens zorgen om, bid om alles!’, zei ze. Naomi heeft gelijk. De Bijbel zegt ook: ‘Wees over niets bezorgd, maar vraag in alle omstandigheden aan God wat u nodig hebt en dank Hem in uw gebeden. Dan zal de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.’²

² Filippenzen 4:6-7

Naomi gaat naar de Korat Adventist International School in Thailand. Veel leerlingen op die school komen uit gezinnen die nog nooit van God hebben gehoord. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij een deel van de dertiende sabbatcollecte. Dank je wel dat je ook dit kwartaal tijdens de dertiende sabbat wilt geven. Zo kunnen andere kinderen in Azië God ook leren kennen.

Geen taart, geen pannenkoeken

Thailand, 31 mei

Mafuang

Toen Mafuang vier jaar oud was, kreeg ze een diervormig koekje. Oma had het koekje gekocht in een winkelcentrum in Thailand. Ze had het aan Mafuangs moeder gegeven om Mafuang te verrassen. Blij at het kleine meisje het koekje. Wat smaakte het lekker en zoet! Tot ze de schrik van hun leven kregen: haar ogen werden rood en opgezwollen en ze kon geen adem meer halen.

Mama was ontzettend bang en bracht Mafuang snel naar de eerste hulp in het ziekenhuis. De dokter vertelde dat Mafuang een tarwe-allergie (glutenallergie) had. Ze mocht geen diervormige koekjes meer. Ze mocht niets meer eten dat van tarwe was gemaakt. Het kleine meisje had het er erg moeilijk mee. Maar haar gezondheid hing er vanaf. Voordat ze iets at, moest ze eerst nakijken of er geen tarwe in zat.

Vanaf die tijd at Mafuang alleen het vlees en de kaas als ze een hamburger nam in een fastfoodrestaurant. Het broodje mocht ze niet; die gooide ze in de vuilnisbak. Als ze een pizza bestelde, at ze alleen de kaas en andere toppings. De korst en bodem mocht ze niet; die gooide ze weg. Bij verjaardagsfeestjes at ze het glazuur van de verjaardagstaart en gooide de rest weg. Als ze de bovenste laag van een donut had gelikt, vroeg ze haar vrienden: 'Wil iemand deze donut nog?'. Niemand wilde dat en dus gooide ze het weg.

Op een dag, Mafuang was toen negen, besloot ze een grap uit te halen. Ze zat aan tafel voor het avondeten met opa en oma in de eetkamer van hun huis in de stad Korat. Haar moeder was in de keuken en vader was niet thuis. Op de tafel stond een maaltijd van rijst, gebakken eieren en dunne, gevulde pannenkoekjes. Mafuang wist dat zij alleen de rijst en gebakken eieren mocht hebben. De pannenkoekjes mocht ze niet, omdat er tarwe in zat. Maar ze was benieuwd wat opa en oma zouden doen als ze een pannenkoek nam. Zo gezegd, zo gedaan: ze pakte een pannenkoek en nam er een hap van.

Opa en oma schrokken zich een hoedje. 'Wat doe je nou?!', riep oma uit. 'Niet doorslikken!', schreeuwde opa. Terwijl Mafuang de pannenkoek pakte en er een hap van nam, was moeder de keuken uit gekomen. Met afschuw keek ze naar het tafereel. Mafuang vond haar grap wel leuk. Maar ze wist niet precies wat ze nu verder moest doen. Plotseling kreeg ze de sterke aandrang de pannenkoek uit te spugen. Ze had die aandrang nooit eerder gehad. De pannenkoek lag als een walgelijk stuk afval in haar mond en ze wilde niets liever dan het in de prullenbak uitspugen.

Mafuang sprong van haar stoel. Ze rende door de kamer naar de prullenbak in de hoek van de kamer. Terwijl ze zich eroverheen boog, liet ze de pannenkoek uit haar mond vallen. Haar moeder en opa en oma slaakten een zucht van opluchting. Ze waren zo blij dat ze het had uitgespuugd. 'Je mag dat nooit meer doen. Daar kan je ontzettend ziek van worden!', zei moeder. Mafuang zei niets. Ze wist niet wat ze zeggen moest.

Ondertussen dacht ze aan de ongewone aandrang haar pannenkoek uit te spugen alsof het afval was geweest. Lange tijd hield het haar bezig. Ze vroeg zich af: 'Hoe kon dat? Hoe kon ik die aandrang hebben de pannenkoek uit te spugen?'. Toen dacht ze aan school. Ze zat nu in groep 6. Op de adventistische zendingsschool had ze geleerd over de hemelse God die alle mensen gemaakt heeft en voor hen zorgt. Op school had ze geleerd 's ochtends en 's avonds tot God te bidden. Mafuang had

haar antwoord. De hemelse God die haar had gemaakt en voor haar zorgde, had haar de sterke aandrang gegeven de pannenkoek uit te spugen. God had haar leven gered.

‘Ik weet zeker dat het God is geweest’, zei Mafuang. ‘Als ik de pannenkoek had doorgeslikt, zou ik in het ziekenhuis zijn beland. Ik vind God heel vriendelijk, omdat Hij iedereen overal mee wil helpen.’

Mafuang gaat naar de Korat Adventist International School in Thailand, waar veel kinderen, net als zijzelf, uit gezinnen komen die God niet kennen. Een paar jaar geleden is de school gebouwd dankzij een deel van de dertiende sabbatcollecte. Dank je wel dat je ook deze dertiende sabbat aan de collecte wilt geven. Zo kunnen andere kinderen in Azië ook over God leren.

Rijkeluiiskinderen

Thailand, 7 juni

Renato

Renato verhuisde naar de andere kant van de wereld in Brazilië om zendeling te worden in Thailand. Op een adventistische school in Bangkok geeft hij 100 leerlingen les in groep 6.

Toen Renato nog thuis woonde in Brazilië, bad hij er steeds voor om zendeling te worden. Op de dag dat hij een uitnodiging ontving om zendingsonderwijzer te worden in Thailand, dacht hij dat God zijn gebeden beantwoord had. Bij zijn aankomst in Thailand was hij daar niet meer zo zeker van.

Hij had altijd gedacht dat zendingen arme mensen over Jezus leerden. Maar de kinderen op zijn nieuwe school waren helemaal niet arm. Het waren juist rijkeluiiskindjes. Ze kwamen allemaal uit rijke families. Hun vaders en moeders waren diplomaten, wandelende modepoppen en honkbalspelers.

Renato begreep er niets van. Waarom had God hem opgedragen naar Thailand te gaan? Hij bad: 'God, moest ik bijna 15000 kilometer reizen om rijke mensen te helpen? Er zijn zoveel arme mensen in Brazilië die mijn hulp nodig hebben. Waarom leidde U me hiernaartoe?'

De eerste schooldag brak aan voor Renato. Hij was best een beetje nerveus. Eigenlijk was hij ontzettend zenuwachtig. Toch lukte het hem de dag door te komen. De volgende dag besloot hij zijn lunch op te eten bij de kinderen in de schoolkantine. Hij was benieuwd waar ze zoal over spraken. En hij wilde nieuwe mensen leren kennen.

Renato stond in de rij en kreeg een schaal met noedels. Daarna schoof hij aan bij een tafel waar de leerlingen uit zijn eigen klas zaten. Voordat hij begon te eten, sloot hij zijn ogen om te bidden. Normaal gesproken vouwde Renato ook zijn handen bij zijn gebed. Maar vandaag strekte hij zijn handen uit met de handpalmen naar boven. Hij wist niet eens waarom hij dit precies deed. Het ging vanzelf.

'Lieve God', bad hij in stilte. 'Dank U voor dit eten. Zegen het alstublieft'. Toen hij zijn ogen opendeed, zag hij dat één van zijn nieuwe leerlingen, een negenjarig meisje, hem doordringend aanstaarde. Toen zij op haar beurt zag dat hij naar haar keek, begon ze te praten.

'Wat deed u nou?', vroeg ze. 'Ik bad', zei hij. Het meisje keek verbaasd. 'Maar zo hoor je niet te bidden', zei ze. 'Je moet je handen vouwen'. Net als de 1500 andere kinderen op deze school kwam dit meisje uit een niet-christelijk gezin. Niemand bij haar thuis praatte met de hemelse God. Alles wat ze wist over het gebed met God was haar op school geleerd. Haar vorige onderwijzer had haar geleerd voor het gebed haar ogen te sluiten en haar handen te vouwen. Daarom begreep ze niet waarom Renato zijn ogen gesloten had, maar zijn handen niet vouwde. 'Luistert God wel als je zo bidt?', zei ze. 'Absoluut!', antwoordde Renato met een brede glimlach. 'Hij luistert naar ons allemaal. Ik heb wel eens met mijn ogen open gebeden terwijl ik in de auto reed'.

Schrik en verbazing vlogen over het gezicht van het meisje. 'Kan je met open ogen bidden?', vroeg ze. Renato's glimlach werd nog breder. 'Ik bid ook als ik kook', zei hij. 'Ik bid zelfs als ik in de sportschool sta'. Het meisje wist niet wat ze hoorde. Renato besloot nog een stapje verder te gaan. Hij zei dat hij zelfs in de badkamer tot God had gebeden.

‘Wat?’, riep het meisje uit. ‘Kan God je zelfs daar horen?’. ‘God kan je overal horen’, zei Renato. ‘Hij wacht enkel tot jij met Hem praat. Soms praat Hij met je, al doe jij het zelf niet. Maar je kan overal tot Hem bidden, al zijn je ogen open en heb je je handen niet gevouwen.’

Het meisje zei niets. Ze was zo verbouwereerd en verbaasd dat ze zelfs vergat met haar ogen te knippen. Na een lange stilte stond ze op en verliet de tafel. Ze had zoveel om over na te denken! Op dat moment begreep Renato waarom God hem naar Thailand had gestuurd. Rijke kinderen moesten God ook leren kennen. Zending zijn betekent niet alleen dat je Gods liefde met arme mensen deelt. Je vertelt iedereen, waar dan ook, over Gods liefde.

Bid alsjeblieft voor adventistische zendelingen zoals Renato op de Ekamai International School in Bangkok, Thailand, terwijl zij Gods liefde delen met velen over de hele wereld. Dank je wel voor je collecte deze dertiende sabbat dit kwartaal. Daarmee kunnen meer kinderen de God leren kennen die geen gebed mist.

Een nieuw hart

Filippijnen, 14 juni

Hannah

Hannah was gek op haar tweelingbroertjes, Zechy en Jerry, maar wat konden ze irritant zijn! Als hun oudere zus zag ze het als haar taak om hen rustig te houden en braaf. En dus zei ze er wat van als de jongens hun borden tijdens de lunch volstouwden met eten. ‘Bewaar ook iets voor papa en mama’, zei ze. ‘Laat nou’, reageerde Zechy, zonder wat eten terug te scheppen. ‘Mama en papa hebben al gegeten’, praatte Jerry mee. Maar Hannah vond dat de jongens veel te veel hadden opgeschept; ze moesten niet zo hebberig zijn.

‘Nee, ze hebben nog helemaal niet gegeten’, bleef Hannah volhouden met luide stem. ‘Bewaar ook iets voor hen.’ ‘Het maakt echt niet uit’, zei Zechy. Ook zijn stem werd steeds luider. Omdat de ruzie uit de hand begon te lopen, probeerden hun vader en moeder hen te bedaren. ‘Het is prima zo’, zei papa. ‘Laat de jongens maar lekker eten’, reageerde mama.

Dat was niet het enige wat Hannah ontzettend irriteerde. De tweeling ging ook maar al te graag haar slaapkamer binnen om met haar speelgoed te spelen. Ze raakte overstuurd toen ze haar teddybeer op een dag pakten en er spelenderwijs mee begonnen te vechten. Straks scheurden ze de beer aan flarden! Ze griste de teddybeer bij hen vandaan. ‘Speel met je eigen speelgoed’, fluisterde ze scherp.

Ze fluisterde omdat ze haar vader en moeder niet lastig wilde vallen. Het gezin woonde in een appartement op de campus van de *Adventist International Institute of Advanced Studies* in de Filippijnen. Papa zat in de andere kamer en studeerde om zendeling te worden. Mama was werken.

Het boeide de tweeling geen moment dat Hannah de teddybeer had afgepakt. Ze namen gewoon een andere teddybeer uit haar slaapkamer en begonnen er opnieuw mee te vechten. ‘Stop!’, fluisterde Hannah. ‘Gebruik je eigen speelgoed om oorlogje mee te spelen!’

En zo ging het dag in, dag uit. Het was zo ongelooflijk irritant. Hannah wist niet wat ze eraan kon doen. Tot Hannah en haar gezin naar een geestelijke ontmoetingsweek gingen op de *Adventist International Institute of Advanced Studies*. Heel aandachtig luisterde Hannah naar de spreker. Het ontroerde haar toen ze hoorde over Jezus’ enorme liefde. Toen de spreker vroeg wie hun hart aan Jezus wilde geven in de doop, keek ze haar ouders aan.

‘Papa en mama, mag ik gaan?’, fluisterde ze. Haar ouders zagen wel dat Hannah ontzettend veel van Jezus hield. Het was duidelijk dat de heilige Geest tot haar hart sprak. Ze knikten dat ze mocht gaan. Hannah liep naar voren. Zechy en Jerry liepen met haar mee, met nog een heel stel andere kinderen.

De predikant van de kerk bad speciaal voor de kinderen en nodigde hen uit de Bijbel met hem te bestuderen. Op een zonnige, prachtige sabbat gaven Hannah en haar broers hun hart aan Jezus en lieten ze zich dopen.

Haar doop veranderde iets in Hannah. Ze begon 30 minuten eerder op te staan om zelf de dag te openen. Terwijl ze in de Bijbel las, voelde ze dat God bij haar was. Ze vond het heerlijk met God te zijn en fluisterend bad ze: ‘Lieve hemelse Vader, dank U voor deze dag. Help me alstublieft dit Bijbelstukje te begrijpen. Help me te begrijpen wat ik vandaag lees. Help me een zegen te zijn voor mijn ouders en broertjes.’

Terwijl Hannah bad, veranderde er thuis ook iets. Ze merkte dat de dingen die ze vroeger zo irritant vond, haar nu niets meer deden. Niets irriteerde haar meer en ze kon enkel vriendelijk doen tegen haar broertjes. Hannah is nu altijd blij en ze zorgt ervoor dat God haar hart steeds meer kan laten lijken op dat van Hem. ‘God verandert mijn hart’, zei ze.

Dit kwartaal gebruiken we jouw geld tijdens de dertiende sabbatcollecte om kinderen in Zuid-Azië, ook de Filippijnen, te leren over de God die harten steeds meer laat lijken op hoe Hij zelf is. Dank je wel dat je veel wilt geven op 28 juni.

Krab, krab, krab

Filippijnen, 21 juni

Little Boy

Little Boy werd er gek van. Zijn handen jeukten, zijn voeten jeukten en hij wist niet wat hij moest doen om de jeuk weg te krijgen. Little Boy en zijn familie woonden ver weg van het ziekenhuis. Er waren geen dokters of verpleegsters bij hen in de buurt. Ze woonden in een dorp, hoog in de bergen op de Filippijnen. De andere jongens en meisjes in het dorp hadden ook enorm jeukende handen en voeten. Niemand kon helpen.

Tot de dag waarop twee jonge vrouwen het dorp binnen wandelden. Little Boy hoorde zeggen dat het zendelingen waren die van heel ver weg kwamen. Hij hoorde ook het gerucht dat ze een jaar in zijn dorp zouden blijven. Daarna keek één van hen hem recht aan en nodigde hem uit naar verhalen over God te luisteren.

‘Kom naar de bergrivier die langs het dorp stroomt en neem je vriendjes en vriendinnetjes mee!’, zei ze met een brede glimlach. Niet lang daarna zaten Little Boy en zo’n twaalf andere kinderen op de rotsachtige oever van de rivier met de twee zendelingen tegenover hen. Little Boy’s interesse was gewekt toen één zending een boek met allerlei plaatjes opende en een verhaal eruit las over God.

Toen begon zijn hand te jeuken. Hij krabde eraan. Daarna begon zijn voet te jeuken. Ook daar krabde hij aan. Daarna jeukten zijn andere hand en voet. Ook daaraan krabde hij. De andere kinderen hadden ook last van de jeuk en ze zaten maar te krabben en te krabben. Door de jeuk en het krabben konden ze hun aandacht maar moeilijk bij het verhaal over God houden.

De zendelingen merkten dat het krabben de kinderen afleidde. Zorgvuldig bestudeerden ze hun handen en voeten. ‘Ik weet wat’, zei één van de zendelingen. ‘Als klein meisje had ik dezelfde huiduitslag. In mijn dorp kookten we guavebladeren in heet water en lieten onze handen en voeten vervolgens daarin weken. Misschien helpt dat hier ook.’

De twee zendelingen vroegen de kinderen of er guavebomen in het dorp stonden. Hoopvol wees Little Boy op een guaveboom. De zendelingen plukten een stel bladeren en droegen de kinderen op zoveel mogelijk emmers, bakken en schalen van thuis te halen. Ook Little Boy ging op pad.

Toen hij terugkwam, hadden de zendelingen de guavebladeren al in een grote pot water aan de kook gebracht. Na een tijdje haalden de zendelingen de pan van het vuur en wachtten ze tot het water genoeg was afgekoeld. Ondertussen leerden de zendelingen de kinderen vrolijke liedjes over God. Daarna schonken de zendelingen wat water in de emmers, bakken en schalen die voor de kinderen stonden. ‘Laten we God vragen om zijn hulp’, zei de één. De ander liet de kinderen zien dat ze hun ogen dicht moesten doen en hun handen gevouwen. Ze bad: ‘Lieve God, genees deze kinderen alstublieft. In Jezus’ naam, Amen.’

Little Boy en de andere kinderen staken hun handen in de schalen en bleven 20 minuten zo zitten. Daarna vervingen ze het water, staken toen hun voeten in de schalen en bleven weer 20 minuten zo zitten. De tijd vloog voorbij terwijl ze vrolijk over God zongen.

In de weken daarna brachten de zendelingen elke dag de bladeren aan de kook, baden en verzorgden de handen en voeten van de kinderen. Ook leerden ze hun moeders hoe ze te werk moesten gaan. Na

twee weken waren de witte bultjes op de handen en voeten van de kinderen verdwenen. Wat was iedereen blij!

Toen nodigden de zendelingen de kinderen uit om weer naar de rivieroever te komen voor meer verhalen over God. Little Boy ging maar al te graag. Nu kon hij aandachtig luisteren omdat hij niet langer afgeleid werd door zijn jeukende handen en voeten. Hij wilde de God leren kennen die had geluisterd naar de gebeden van de zendelingen en hem had genezen.

De twee jonge vrouwen die Little Boy hielpen, waren tot zendelinge opgeleid in het centrum dat dankzij een dertiende sabbatcollecte in 1986 is gebouwd. Dank je wel dat je tijdens de dertiende sabbatcollecte op 28 juni veel wilt geven. Zo kunnen meer kinderen in Azië over Jezus leren.

Dertiende sabbat: wonder op zee

Indonesië, 28 juni

Jukung

Dit verhaal gaat over een wonder op een *jukung*. Een jukung is een traditionele Indonesische boot. Het lijkt op een normale kano – hij is lang, smal en vaak van hout gemaakt. Aan weerszijden van de boot zijn lange steunbalken vastgemaakt, genaamd ‘uitleggers’. Deze uitleggers, of steunen, helpen de boot in balans te blijven op het water en niet om te slaan. Achterop de jukung prijkt een krachtige buitenboordmotor die de boot voortdrijft. De jukung in dit verhaal was precies hetzelfde als elke andere jukung. Hij had geen uitzonderlijke kleur. Ook geen bijzondere lengte. Er was geen speciale buitenboordmotor. Wel vervoerde hij een bijzondere passagier.

Predikant Eduard zag de jukung aan land komen op het eiland waar hij woonde. Hij zag hoe overheidsmedewerkers van de gezondheidsdienst uit de boot stapten en zijn dorp bezochten. Daarna zag hij hoe de medewerkers de jukung klaarmaakten om weg te varen. Hij vroeg waar ze naartoe gingen en kwam te weten dat ze naar een eiland gingen waar hij zelf ook naartoe moest.

Op het eiland woonden drie adventistische gezinnen die geen eigen kerk hadden om te bezoeken. Ook hadden ze geen boten om naar een eiland mét een kerk te varen. Op sabbat kwamen ze in één van de huizen bij elkaar samen om God te eren. Nu was het einde van het kwartaal aangebroken. Dan wasten ze altijd elkaars voeten, dronken ze druivensap en aten ze ongezuurd brood om Jezus’ dood te herdenken. Het was tijd voor het heilig avondmaal. Ze hadden predikant Eduard gevraagd de dienst te begeleiden.

Predikant Eduard bezat zelf geen boot. En dus vroeg hij de gezondheidsmedewerkers of hij op de jukung met hen mee mocht reizen naar het eiland. Ze vonden het goed en op vrijdagmiddag vertrok de jukung. *VROEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEM!* De jukung schoot over het water. De wind streek prettig langs het gezicht van predikant Eduard. Hij had zin in de dienst met de dorpelingen. Tot er een storm op kwam zetten. De regen viel met bakken uit de lucht. De wind joeg krachtig over het water. Toch joeg de boot nog altijd met hoge snelheid door het water.

VROEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEM! Plotseling klonk er geen *VROEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEEM!* meer. De motor viel stil. Predikant Eduard, de gezondheidsmedewerkers en de kapitein van de boot keken elkaar aan. Nu hoorden ze enkel het gekletter van de regen en het gehuil van de wind. De kapitein trok aan het koord om de motor te herstarten. Geen resultaat. Hij probeerde het weer: *RATS! RATS!* Weer niets.

De jukung joeg niet langer door het water. Nu was hij overgeleverd aan de wind en de golven. Als een kurk dobberde het heen en weer op het water. Een uur verstreek. Twee uur. Drie uur. Vier uur. De gezondheidsmedewerkers waren ongelooflijk bang. Ze huilden. Ze kenden genoeg verhalen over boten die zonken door een storm en ze waren bang dat ze dit niet zouden overleven. Plotseling riep een vrouw uit: ‘Het bloed van Jezus! Het bloed van Jezus!’

Predikant Eduard draaide zich om; wie riep Jezus om hulp? Hij stond versteld toen hij zag dat de kreet van een niet-christelijke vrouw kwam. Ze geloofde niet in Jezus. Maar in haar angst riep ze Jezus om hulp. De vrouw zag predikant Eduard naar haar kijken. Ze herinnerde zich dat hij een christen was die in Jezus geloofde. Ze smeekte hem voor de jukung te bidden. ‘Ik heb mijn steentje bijdragen door Jezus’ naam aan te roepen’, zei ze. ‘U, een predikant, moet Jezus smeken ons te redden.’

Op dat moment hoorde predikant Eduard een andere stem. De stem was zacht en vriendelijk. Toch kon hij het gemakkelijk horen boven de regen en de wind. De stem droeg hem op: 'Zeg tegen de kapitein de brandstofslang vast te maken aan de andere brandstoftank.' Op de jukung waren twee brandstoftanks, een normale brandstoftank en een reservebrandstoftank voor noodgevallen. In de tanks zat de brandstof die de motor nodig had.

Predikant Eduard stond versteld de stem te horen, maar ging er niet tegenin. Hij wist dat hij moest gehoorzamen. Al wist hij niets over boten, toch ging hij naar de kapitein en zei hem de brandstofslang van de normale brandstoftank te halen en aan te sluiten op de reserve brandstoftank. De kapitein had dat al geprobeerd. Maar hij ging er niet tegenin. Ook hij wist dat hij moest gehoorzamen. Meteen trok hij de slang uit de normale brandstoftank en stak hem in de reservetank.

Daarna riep predikant Eduard de kapitein en de gezondheidswerkers bijeen om met hem tot Jezus te bidden. De gezondheidsmedewerkers stopten met huilen om het gebed te kunnen horen. 'Heer Jezus, onze levens rusten in uw genadige handen', bad de predikant, 'Uw wil geschiedde'. Daarna draaide hij zich om naar de kapitein: 'Start de motor', zei hij. De kapitein trok aan het koord om de buitenboordmotor te starten. *RATS!* Een secondelang hielden ze allemaal hun adem in. Toen kram de motor tot leven. *Puf-puf-puf-pufffffVROEEEEEEEEEEEEEM!*

Alle gezondheidswerkers, ook de vrouw die niet in Jezus geloofde, riepen allemaal op hetzelfde moment: 'Prijs de Heer!' De regen kwam nog met bakken naar beneden en de wind joeg om hen heen. Maar de motor bleef brullen en de jukung kwam veilig bij het eiland aan. Meteen vertelden de gezondheidswerkers aan iedereen op het eiland dat Jezus hun leven had gered.

'De naam van Jezus heeft ons gered', zei de vrouw die niet in Jezus geloofde. 'Toen we Jezus' naam aanriepen, hielp God ons erdoorheen te komen.' Ze vertelde predikant Eduard dat ze nu in Jezus geloofde. 'Nu weet ik dat Jezus niet alleen een Leraar en Profeet is. Hij is God en heeft het gezag over de natuur. Jezus heeft ons veilig thuis gebracht.' Die sabbat was extra speciaal voor predikant Eduard. Hij vierde niet alleen het heilig avondmaal op het eiland, hij had ook een heel speciaal getuigenis om te vertellen.

Vandaag is de laatste sabbat van dit kwartaal. Een deel van de collecte is bedoeld om mensen in Indonesië te leren over de God die naar gebeden luistert. Met jouw geld kunnen we een theologieopleiding openen, aan het Papua Adventist Theology College, in Nabire, Indonesië. Ook gebruiken we jouw geld voor een kleuterschool in Myanmar, een Life Hope gemeenschapscentrum in Myanmar en een gezondheidskliniek in Brunei. Dank je wel dat je veel wilt geven!